

“Een allochtone vrouw moet zich drie maal meer bewijzen”

Woensdag 4 februari werden we op het stadhuis van Gent zeer goed ontvangen door Fatma Pehlivan (sp.a), schepen van personeelszaken, informatica en administratieve vereenvoudiging in Gent. Ze kwam in 1966 als kind naar België en is opgeklommen tot de eerste allochtone schepen van een grootstad.

In 1966 kwam u als immigrant in Gent aan. Hebt u nog veel herinneringen aan Istanbul, uw geboortestad?

F. Pehlivan: Ja, zeer veel, ik kan me het Istanbul van toen nog levendig voorstellen. We woonden aan de rand van de stad, die was in die tijd nog heel wat kleiner (2-3 miljoen inwoners). Ik zie nog het beeld voor me van mijn opa die werkt op het land...

Was het voor u en uw familie een grote schok om in Gent toe te komen?

F. Pehlivan: Neen, eigenlijk niet. Mijn vader was hier namelijk al een jaar eerder aangekomen als gastarbeider. Hij had ons al wat ingelicht.

Bent u ooit in aanraking gekomen met racisme?

F. Pehlivan: Aanvankelijk niet. In de jaren '60-'70 waren er nog niet veel allochtonen en werden we eerder als 'rariteit' beschouwd. De burens waren meestal hartelijk: ze stopten snoepjes in de brievenbus en lieten soms het gordijn open zodat we door het raam naar TV konden kijken. Als enig Turks meisje beschouwden mijn klasgenootjes mij als een bezienswaardigheid. Wat ik heel normaal vond, vonden zij heel vreemd, bijvoorbeeld de henna op mijn handen naar aanleiding van het Suikerfeest. Er was wel een verdoken of sluimerend racisme: op verjaardagsfeestjes werden we niet uitgenodigd, nadat je je naam opgegeven had voor een vakantiejob werd je niet meer gecontacteerd, enzovoort. Toen er sedert de jaren '80 veel meer Turkse gastarbeiders in Gent woonden werd de sfeer anders. Nu geneert men zich zelfs niet meer om allochtonen af te wijzen of uit te sluiten.

Hoe bent u in de politiek verzeild geraakt?

F. Pehlivan: Toen ik 14 werd, kwam de maatschappelijk werkster zeggen dat er werk was voor mij in de fabriek. Omdat mijn resultaten op school vrij goed waren, mocht ik verder studeren. Uiteindelijk behaalde ik als eerste vrouw van allochtone afkomst in Gent het diploma van regentes. Ik organiseerde alfabetisatielessen en taallessen Nederlands voor de moeders. Via het vrijwilligerswerk ben ik uiteindelijk in de politiek geraakt... Zo heb ik me heel erg ingezet voor het migrantenstembrecht. Nu wil ik me nog altijd zeer erg inzetten voor mensen van allochtone afkomst.

Mevrouw Pehlivan, in uw bureau hangt een certificaat over diversiteit. Wat wil dit certificaat precies zeggen?

F. Pehlivan: Dat certificaat is een duidelijk bewijs dat Gent streeft naar gelijke kansen. Ondanks het hoog aantal personen van een andere origine, nl. 15% in Gent, behaalt slechts 3 procent een diploma hoger onderwijs/universiteit. Het personeelsbestand zou een afspiegeling moeten zijn van de stadsbevolking. Maar de lage scholingsgraad bij allochtonen vormt hierbij een probleem! Om dit aantal te verhogen heb ik een diversiteitsplan opgesteld. Ik wil mensen immers beoordelen op vlak van competentie en niet op hun naam/ huidskleur...

Hebt u het moeilijk als allochtone politica?

F. Pehlivan: Het is inderdaad zeer moeilijk! De verwachtingen van mijn kiezers zijn hooggespannen terwijl politiek op lange termijn werkt... Daarbij komt dat vrouwelijke politica zich dubbel hard moeten bewijzen en allochtone politica zich drie maal meer moeten bewijzen ...

Wij danken u voor uw tijd en wensen u nog veel succes!